

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 52

25 października 2022

Wyjście Abrahama z Sumeru

Abraham był jednym z biblijnych patriarchów, który żył wraz ze swoim ojcem Terachem w sumeryjskim (chaldejskim) mieście Ur na przełomie III i II tysiąclecia p.n.e. W tamtym okresie na całym terytorium Bliskiego Wschodu od Mezopotamii po Anatolię i Palestynę (Kanaan) obowiązywała ta sama religia, która obowiązywała w Sumerze. To Sumer był głównym ośrodkiem cywilizacyjnym i religijnym. Analizując religię sumeryjską można wywnioskować, że bogiem Abrama był Enlil, który dla Sumerów na Ziemi był najwyższym bogiem. Był on też często odpowiedzialny za różne manipulacje religijne i polityczne. Ale drugim ważnym i czczonym bogiem w Mezopotamii był syn Enlila – Nannar/Nanna/Sin, bóg Księżyca. Trzecim bogiem pretendującym do rangi głównego boga był Marduk. Był to okres Ery Barana, wtedy wyznaczonym przez Anunnaki władcą Ziemi miał zostać Marduk, bo jego identyfikowano z Baranem. Nie chciano jednak do tego dopuścić ze względu na jego mroczny i nieobliczalny charakter. W „Biblii” natomiast aspekty, które tyczyły się Marduka zostały przypisane Jahwe, czyli Jahwe (Jehowa) zastąpił Marduka i do Ery Barana został przypisany Jahwe.

Do głównych bogów Anunnaków, którzy rządzą na Ziemi, należeli bracia Enlil i Enki oraz ich ojciec Anu, urzędujący w niebie – na planecie Nibiru. Drugą parę bogów, którzy odbili swoje negatywne piętno na Ziemi, byli Marduk i Jahwe (Jehowa). An/Anu, Enlil, Enki i jego najstarszy syn Marduk byli humanoidalnymi hybrydami stanowiącymi połączenie rasy plejadańskiej białej z węzową, ich symbolem był wąż lub smok-

wąż. Jahwe (Jehowa), prawdopodobnie stronnik Enlila, był humanoidalną hybrydą stanowiącą połączenie rasy humanoidalnej z krokodylą, był to humanoidalny jaszczur ze skrzydłami i ogonem, jego symbolem był jaszczur lub smok-jaszczur.

Marduk i Jahwe przyrównywani są lub utożsamiani z Szatanem – Lucyferem, nazywanym smokiem lub wężem pradawnym. Marduk ze względu na swoje mroczne i chore ambicje miał jeden plan – opanować całą planetę i ogłosić się najwyższym władcą Ziemi, oraz najwyższym bogiem w Radzie bogów Anunnaków. Podobnie zazdrosny i mściwy Jahwe, który ujawnił się podczas wyjścia Izraelitów z Egiptu chciał zostać jedynym i dominującym bogiem na Ziemi.

Abraham wraz z rodziną wyrusza z Ur i osiedla się w Harranie. Oba miasta, Ur na południu i Harran na północy Mezopotamii były głównymi ośrodkami kultu Nanny/Sina. Wędrówka Abrahama odbywa się w okresie panowania III dynastii z Ur stworzonej pod patronatem boga Nanny. Pierwotne imię Abrahama Abram, oznacza wzniosłego ojca i jest nawiązaniem do boga Nanny, który był określany mianem „ojca bogów”. Abraham jest pasterzem podobnie jak bóg Księżyca, którego owczarnią w mitologii mezopotamskiej były gwiazdy na niebie.

Królowie sumeryjscy przybierali tytuł króla-pasterza, który był strażnikiem i opiekunem swojego ludu, dlatego nazywany był „pasterzem ludzi”. Pierwotnie sumeryjscy władcy byli jednocześnie najwyższymi kapłanami, ale miasta-państwa stawały się coraz silniejsze i władza królewska została odosobniona od świątynnej. Niemniej jednak królowie nigdy nie stracili swojego kapłańskiego statusu. W dalszym ciągu oczekiwano od nich, że będą rządzić ludźmi w imieniu bogów. Koncepcja króla-pasterza była powtarzana jeszcze długo po upadku Sumerów – np. Hammurabi, król Babilonii na wizerunku przedstawiany jest w czapce pasterza na głowie. Ta symbolika również pojawia się w judaizmie i chrześcijaństwie. Mojżesz przedstawiany jest jako pasterz swego ludu. Jezus występuje jako pasterz, który opiekuje się swoją ludzką owczarnią.

Hebrajska „Biblia” została stworzona na podstawie ksiąg, pism i legend powstałych na ziemiach będących pod wpływem cywilizacji i religii sumeryjskiej i odnosi się do bogów sumeryjskich, oraz bogów podległych bogom sumeryjskim. Obowiązywał tam politeizm i wiara w wielu bogów. A to że w „Biblii” wprowadzono monoteizm z jednym bogiem Jahwe, są to już wpływy nowej epoki i zabiegi manipulacyjne autorów biblijnych.

Z „Biblii” dowiadujemy się, że Abrama kilkakrotnie odwiedzał bóg, czy też wysłannicy boga. To znaczy że ten bóg ma bezpośredni związek z bogami sumeryjskimi. Abram na polecenie swojego boga, jednego z wielu w panteonie sumeryjskim, stosuje się do jego zaleceń. W Sumerze kontaktu z bogami mogli dostąpić ludzie pochodzący z wyższych sfer, a głównie z wyższych sfer kapłańskich. Królowie też mieli kontakty z bogami, ale kapłani byli bardziej wtajemniczeni w tajniki religijne. Wynika z tego, że Abram był kapłanem, a prawdopodobnie arcykapłanem. Druga kwestia jest taka, że Abram nie szedł sam jako pielgrzym, tylko podążał z całą swoją świtą, rodziną i dobytkiem.

Tekst „Apokalipsy”, czyli „Objawienia Abrahama” opisuje pierwszy kontakt Abrama z bogiem, a raczej bogami. Kiedy Abram mieszkał jeszcze w Ur w Sumerze przybyły do niego dwie istoty pozaziemskie, na podobieństwo człowieka. Istoty te były ubrane w lśniący niczym klejnoty strój zakrywający całe ciało i podobnie lśniący turban na głowie, miały ciężki oddech i potężny głos. Taki opis przypomina opis wyglądu innych boskich istot z jakimi mieli kontakt między innymi Henochem, Ardzuną, Daniel-Zaratusztrą oraz inni starożytni ludzie. Treść tekstu wskazuje, że Abram ujrzał przybyszów z kosmosu w skafandrach astronautów. Dzięki czemu mogli oddychać na naszej planecie, a potężny głos wydobywał się z mikrofonu i głośników. Abram dowiaduje się od dwóch przybyszów, że niedługo czeka go fizyczne wniebowstąpienie. Istoty te zabierają Abrama na górę Horeb a stamtąd udają się do nieba, czyli na statek kosmiczny

stacjonujący na orbicie okołoziemskiej.

Kolejny raz bóg zwraca się do Abrama mieszkającego jeszcze w Ur, aby wraz z ojcem i całą rodziną opuścili to miejsce i przenieśli się na północ do kraju Kanaan. Oni jednak podążając na północ przybyli do syryjskiego Harranu/Carrhae i osiedlili się tam. Tam bóg ponownie nakazuje Abramowi aby udał się do Kanaanu. Ten wraz z bratankiem Lotem, z rodzinami i całym dobytkiem udają się do Kanaanu. Gdy tam nastał głód przenoszą się do Egiptu. Następnie powracają z Egiptu do Kanaanu. Abram osiedla się na zachodzie a Lot na wschodzie w Dolinie Jordanu, aż po Sodomę. Tu znowu bóg nawiedza Abrama, zawiera z nim „przymierze” i każe zmienić mu imię na Abraham.

Za jakiś czas znowu Abrahama odwiedzają trzy istoty pozaziemskie, jak podaje „Biblia”, bóg i jego dwaj aniołowie (Rdz.18). Bóg zostaje z Abrahamem natomiast aniołowie udają się, aby zniszczyć Sodomę i Gomorę, a przed tym spotykają się z Lotem i wyprowadzają go wraz z rodziną z miasta przeznaczonego na zagładę.

Mamy tu pokazane jak bóg Abrahama za grzechy sodomii, niszczy ogniem i deszczem siarki z nieba Sodomę i Gomorę, a następnie zatapia całą dolinę wodami Morza Martwego. Źródła i przekazy mówią, że zniszczenie mieszkańców tych miast było koniecznością, bo miasta te zamieszkiwały hybrydy, rasy obcych wymieszane z ludźmi zagrażające innym rasom. Dlatego bogowie postanowili ich wyniszczyć.

Podobne zniszczenie bóg Jahwe czyni na mieszkańcach Jerozolimy za czczenie innych bogów, jak opisuje to „Księga Ezechiela”. Sześciu członków oddziału z niszczycielską bronią zostało wysłanych przez Jahwe w celu zabicia mieszkańców Jerozolimy. Bezdźwięcznie i skutecznie zabili większą część mieszkańców. Używali broni niewielkich rozmiarów, która może zmieścić się u każdego w dłoni. Nie wiadomo, jakie były faktyczne przyczyny tego zniszczenia. Prawdopodobnie była to czystka etniczna dokonana na rdzennych mieszkańcach, aby jahwiści mogli

opanować i przejąć Jerozolimę.

Na koniec bóg Abrahama dla samego siebie, każe Abrahamowi złożyć w ofierze syna Izaaka, czyli zamordować swojego syna i spalić jego ciało na ołtarzu. Wprawdzie anioł wstrzymał egzekucję i zamiast syna, Abraham złożył w ofierze barana, ale krwawa ofiara dla boga się odbyła. Jest to przykład krwawych ofiar religijnych rozpowszechnionych w bliskowschodniej religii. Zabijano i palono na ołtarzach dla krwawych bogów nie tylko zwierzęta, ale także ludzi i dzieci.

Kiedy odpowiednio zrozumiemy tekst „Biblii” dowiemy się, że w losy ludzi zamieszane były istoty spoza Ziemi. Opisy gniewu boskiego często przybierają postać bardzo namacalny, a tak zwane istoty „święte” są fizycznymi bytami wchodzącymi w kontakt z ludźmi. Opowieść o Sodomie i Gomorze stanowi klasyczny przykład wpływu pozaziemskich istot. „Deszcz siarki” spuszczone z nieba, dym wznoszący się z ziemi jak z pieca, tajemnicza zamiana żony Lota w słup soli (a naprawdę jej wyparowanie), oślepienie ludzi przez istoty goszczone przez Lotą. Te wszystkie kluczowe epizody biblijnej opowieści wskazujące na użycie tysiące lat temu nieznannej technologii jądrowej i innej.

Temat latających obiektów przewija się przez całą hebrajską „Biblię”. „Księga Ezechiela” opisuje rydwan boży – kosmiczny pojazd latający nazwany chwałą pańską, jakim poruszał się Jahwe. Obiekt z szumem i hukiem przylatuje i odlatuje unosząc przy tym obłok wypełniony światłem płomieni. Ponadto przedstawiona jest niezwykła broń za pomocą której Jahwe zabija dziesiątki tysięcy ludzi w ciągu kilku minut. Zrozumiałe jest, że dla ludów starożytnych takie zjawisko jak statek kosmiczny i ten kto nim kieruje, posiadając na dodatek niezwykłą broń, to nic innego jak bóg, który przyleciał na ziemię z nieba. Jahwe w ich oczach był bogiem.

Ogólny podział rządów wśród Anunnaków na Ziemi był taki, że ród Enlila rządził w Mezopotamii, a ród Enkiego w Afryce,

łącznie z Egiptem. Poza tym obszarem rządzący oni wcześniej na Atlantydzie, a później w Mezoameryce.

Marduk najstarszy syn Enkiego posiał jednak swoją siedzibę w Mezopotamii, był to jego ukochany Babilon. Nazwa Babilon znaczy „brama bogów”. 7800 lat p.n.e. wybuchła II wojna piramidowa między Anunnakami, czyli w pojęciu biblijnym bogami. Potomkowie Enlila wystąpili przeciw potomkom Enkiego z roszczeniami co do Wielkiej Piramidy w Gizie. Po zakończeniu II wojny piramidowej około 7500 lat p.n.e., Marduk który został uznany za głównego winowajcę w tej wojnie, decyzją rady bogów został zesłany na banicję do Mezoameryki. Ninutra najstarszy syn Enlila, który dowodził w tej wojnie po stronie Enlilitów nazwał Marduka demonem.

Enlil wraz ze swoim rodem jako zwycięzcy ponownie podzielili ziemię według swoich upodobań. Na tronie Egiptu posadzili Ningiszzida/Thota syna Enkiego, a Enlilici kontrolowali Mezopotamię. Taki stan rzeczy trwał do roku 4000 p.n.e., kiedy to Anu postanowił po raz kolejny przybyć na Ziemię. Chciał odwiedzić nowe miasta w Mezopotamii, a także Mezoamerykę, gdzie trwało wydobywanie złota. Na powitanie króla, Anunnaki zbudowali mu kompleks świątynny Eana w Uruk. Anu po zwiedzeniu Mezopotamii wybrał się do Mezoameryki. Tam wezwał do siebie Marduka i ogłosił, że jego kara dobiegła końca. Marduk zatem mógł wrócić do swojej siedziby w Babilonie.

Minęło ponad trzy tysiące lat od czasu gdy Marduk opuścił Egipt i Mezopotamię, po II wojnie piramidowej. Po powrocie do Mezopotamii Marduk bardzo się zdziwił jak zmieniły się miasta na wcześniej zalanych Potopem terenach. Cywilizacja sumeryjska była w rozkwicie i wszędzie kręciło się tysiące ludzi. Anunnaki rządzący w swoich okazałych zigguratch, a ludzie składali im ofiary.

Widząc to wszystko Marduk zapragnął odbudować swój Babilon i założyć własny kult. Co w miarę szybko uczynił oraz posiadał dużą rzeszę wyznawców. Jego ziggurat wraz z lądowiskiem

pojazdów latających i domem boga (świątynią) stał się jednym z najbardziej okazałych. Babilon pod rządami Marduka stał się najbardziej nowoczesnym miastem ówczesnego świata. Ponadto Marduk zbudował zaawansowany system wodociągów, nie bacząc na okoliczne osady Enlilitów, które odczuwały brak wody, a ich pola usychały. Już samo to sprawiło, że Enlil i Ninutra bacznie przyglądali się poczynaniom Marduka.

Te duże osiągnięcia nie znaczyły, że Marduk spoczął na laurach, pragnął on władzy absolutnej. Zaczął budować w Babilonie tajemniczą budowlę, którą była biblijna wieża Babel. Nie był to typowy ziggurat, miał to być rodzaj portu kosmicznego, wyrzutnia raketowa lub wrota międzyświatowe, gwiazdne wrota, w budowie których Marduk miał doświadczenie jeszcze z czasów Atlantydy. Nazwa Babilonu „brama bogów” świadczy o tym, że znajdował się tam portal energetyczny do innych światów i wymiarów.

Enlil i Ninutra nie mogli pozwolić Mardukowi na dokończenie budowy jego portu komunikacyjnego z kosmosem, w tym z planetą Nibiru. Około 3400 lat p.n.e. postanowili zburzyć tę tajemniczą budowlę i okazały ziggurat Marduka, a robotników wypędzić, mieszając im języki. Mieszkańcy Babilonu opuścili więc swoje miasto a Marduk po raz kolejny pozostał sam. Tym sposobem Anunnaki chcieli ograniczyć możliwości dominacji i knowań wojennych Marduka oraz jego zwolenników.

Marduk powrócił do Egiptu gdzie dotąd władzę boga pełnił jego młodszy brat Ningiszzida/Thot. Marduk około 3111 lat p.n.e. stracił brata z tronu i z powrotem przejął władzę boga nad Egiptem. Ningiszzida udał się w daleką podróż do Ameryki.

Zagłada Sodomy i Gomory w Dolinie Jordanu, którą zalały wody obecnego Morza Martwego, nastąpiła w wyniku eksplozji ładunków nuklearnych. 2024 lat p.n.e. decyzją Rady bogów Anunnaków został zniszczony, przy użyciu bomby atomowej port kosmiczny Anunnaków na Synaju, a wraz z nim znajdujący się tam skład zaawansowanej technicznie broni kosmicznej. Nie chciano

dopuszczyć aby cały kompleks infrastruktury kosmicznej, ciągnący się aż do Libanu, wraz ze zmagazynowaną tam bronią, dostał się w ręce Marduka i jego zwolenników.

W czasie tej akcji nastąpił również wybuch bomby atomowej w dolinie Jordanu, w obrębie której zlokalizowane były Sodoma i Gomora oraz jeszcze trzy pomniejsze miasta. Dolina ta wraz z ruinami miast została zalana wodami Morza Martwego. W „Biblii” jest to opisane jako zagłada Sodomy i Gomory za domniemane grzechy ludzi.

Zniszczenie bronią atomową miast w pobliskiej Dolinie Jordanu nastąpiło dlatego, że bogowie oprócz portu kosmicznego planowali zniszczyć wytypowane wcześniej grzeszne miasta, gdzie mógł ukrywać się Marduk i jego zwolennicy. To pokrywa się z przekazem, że miasta te zamieszkiwały hybrydy zagrażające innym rasom. Dotyczyło to istot rasy szarej z piekielnego świata, z którym Marduk utrzymywał kontakty jeszcze za czasów Atlantydy. Istoty rasy szarej mają skłonności do dewiacji seksualnych, dlatego w opowieści biblijnej oskarżono mieszkańców tych miast o grzechy dewiacji.

„Wedy” podają, że wrogiem białej rasy i innych ras na Ziemi, jest rasa szara z piekielnego świata, nazwani zostali cudzoziemcami, którzy potajemnie przeniknęli na Ziemię. Służą kościejom, rasie gadziej, stanowią na Ziemi kainowe plemiona. Stwarzali oni wszelkie fałszywe religijne kultury. Zagrażali wszystkiemu co cudze. Wszystkie ich myśli były kierowane tylko w kierunku osiągnięcia władzy nad innymi rasami, oraz okupacji i niewolenia innych narodów.

Rasa szara, miała inny genotyp, pierwotnie dwupłciowy. Ale łącząc się i mieszając z ludźmi, stopniowo przeobrazili się w jednopłciowe istoty, ale mają duże odchylenia genetyczne, psychiczne i seksualne. Kiedy zaczęli się łączyć i mieszać z innymi rasami i rozmywać w społecznościach ludzkich, został naruszony genetyczny fundament pozostałych ras.

Promieniowanie po wybuchu jądrowym rozprzestrzeniło się z wiatrem na południową Mezopotamię, uśmiercając ludzi i zwierzęta, oraz zatruwając środowisko. Od chmur radioaktywnych najbardziej ucierpiał Sumer, który na wiele lat został wyłączony z życia z powodu zatrutej gleby i wody. Mówią o tym zapisy z tabliczek sumeryjskich. Chmura radioaktywna dotarła również do Egiptu, gdzie także odczuto skutki promieniowania. Opisy podają ogrom spustoszenia spowodowanego promieniowaniem radioaktywnym miast sumeryjskich, jak Nippur, Uruk, Eridu oraz Ur i upadek cywilizacji Sumeru.

Bogowie nie przewidzieli takiej sytuacji. Każdy liczył tylko na siebie, nie było zorganizowanej ucieczki jak przed potopem. Przed nadejściem chmury radioaktywnej zaczęli uciekać statkami kosmicznymi do swojej bazy na orbicie, również do bazy na Księżycu, Niektórzy z nich uciekli do bazy w Afryce Południowej i być może w Mezoameryce. Ludziom kazali także uciekać na północ i na wschód.

Zabójcze chmury nie dotarły do Babilonu, gdzie urzędował Marduk. Po wybuchu jądrowym, gdy bogowie uciekli z Mezopotamii, nastąpiło zamieszanie, a Marduk wykorzystał sytuację i posiadał władzę nad Ziemią. Pomimo, że za jakiś czas niektórzy bogowie powrócili, to Marduk zachował swoją władzę i dominację. W końcu sam Enlil wydał na to zgodę.

Marduk pragnął władzy absolutnej, 2000 lat p.n.e. ogłosił się najwyższym i jedynym bogiem wśród innych bogów. Władał Ziemią wraz ze swoimi zwolennikami. Urzędował w świętym okręgu w Babilonie w świątyni Esagila.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net